

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **PhDr. R. S.**, bytem v P. 4 – Ch., H. 1978, proti žalovaným **1) Městskému státnímu zastupitelství v Praze**, se sídlem v Praze 5, Náměstí 14. října 2188/9, **2) Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1300, o žalobě proti rozhodnutí Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 4.1.2011, č.j.: SIN 1/2011-11 a proti rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 27.1.2011, č.j.: 1 SIN 201/2011

t a k t o :

I. Žaloba se v části, v níž se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 4.1.2011, č.j.: SIN 1/2011-11, o d m í t á .

II. Ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným Městským státním zastupitelstvím v Praze žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žaloba se v části, v níž se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 27.1.2011, č.j.: 1 SIN 201/2011, z a m í t á .

IV. Ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným Vrchním státním zastupitelstvím v Praze žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, doručenou v elektronické podobě Městskému soudu v Praze dne 28.2.2011, domáhal přezkoumání jednak rozhodnutí Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 4.1.2011, jímž byla odmítnuta žádost žalobce, doručená dne 25.3.2010 Městskému

státnímu zastupitelství, kterou bylo požadováno poskytnutí informace ve formě zodpovězení dotazů, uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí pod bodem 1 až 6. Dále se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 27.1.2011, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 4.1.2011 a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě namítl, že je svědkem i obětí řady trestních činů či přestupků, páchaných dodnes na území hlavního města Prahy. Ve věci oznámení daných činů policie neprovedla účinná šetření, což není v souladu se zákonem a s dobrými mravy. Státní zastupitelství se rozhodlo neposkytovat žalobci informace ohledně zacházení s žalobcem navrhovanými důkazy při provádění dohledu na pochybení Obvodního ředitelství Policie Praha IV, ani jako účastníku řízení, ani v zájmu dobré správy a spolupráce s občany. Žalobce namítal, že rozsah žádosti o informace byl Městským státním zastupitelstvím v Praze úmyslně pozměněn, protože žalobce nikdy nežádal o názory ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, ale o zjištění, které by povinně mělo být současně odůvodněním rozhodování o trestních oznámeních, podaných žalobcem. Žalobce trval na tom, aby žádosti o informace byly posuzovány podle svého obsahu a nežádal ani vytváření nových informací, když skutková zjištění a hodnocení postupů prověřovaného orgánu již měla dávno proběhnout.

Žalobce v podané žalobě namítl, že Městské státní zastupitelství mělo ve věci poškození práv žalobce povinně provést konkrétní úkony a účastníku řízení je sdělit v odůvodnění podnětu o vykonání dohledu nad činností policejního orgánu, přičemž Městské státní zastupitelství tuto žádost nesprávně interpretuje tak, že se žalobce domáhá vysvětlení postupů a postojů Městského státního zastupitelství. Žalobce se však dožaduje skutkovými zjištěními provedených a zdokumentovaných úkonů dokazování a objektivního hodnocení skutečností, které vyšly najevo, tedy konkrétních a doslovných informací, již existujících ve spisových materiálech, vedených u Městského státního zastupitelství pod spisovými značkami 3 KZN 1258/2009 a 3 KZN 2509/2009 a spisů souvisejících. Žalobce uvedl, že několikrát vyvrátil názor Městského státního zastupitelství o tom, že nežádá o informaci o skutkových zjištěních a hodnoceních důkazů, takže důvody, které správní úřady při vydání rozhodnutí uváděly, tj. že žalobce nikdy o informaci nežádal, ale podával stížnosti, nejsou rovněž validní. Žalobce nežádá o opakovaná přešetření a vrácení se k projednání, ale žádá o poskytnutí informací. Podle názoru žalobce by Městské státní zastupitelství mělo dané informace žalobci poskytnout i mimo rámec zákona č. 106/1999 Sb. jako účastníku řízení a v zájmu dobré správy a v zájmu vstřícnosti a zdvořilosti vůči bezúhonnému občanu. Tvzení, že pro státní zastupitelství neplatí přiměřeně ustanovení § 2 až 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve vztahu k některým občanům, považuje žalobce za diskriminující.

Z obsahu vyjádření prvního žalovaného – Městského státního zastupitelství v Praze - ze dne 14.4.2011 vyplývá, že žalovaný správní úřad odmítl rozhodnutím ze dne 4.1.2011 žádost žalobce o poskytnutí informace ze dne 25.3.2010, spočívající v zodpovězení dotazů ve znění:

- 1. Zda údaje, mnou poskytnuté, policie, OSZ a MSZ shledala za dostačující pro provedení vyšetření v kauze Skinhead nebo nikoli? Zejména vzhledem k tomu, že ve složce ORIV – 20906 – 3/ČJ-2008-16 vedené na MO JM II Policie ČR chybí veškeré nezbytné informace o trestných činech mnou několikrát hlášených v rozmezí říjnu 2007 až červnu 2008 (místa a data, podoba pachatelů a poškozených, popisy trestných činů samotných)?*

2. *Pokud by odpověď na 1 otázku měla „NE“, druhá otázka je – zda OSN P1 a 4 a MSZ se nezabývali otázkou, co bránilo Policii ČR akceptovat mou nabídku k identifikaci pachatele anebo dokonce mne předvolat pro podání nutných vysvětlení nebo výsledch.*
3. *Zda má výpověď coby očitého svědka ve věci korupce na Policii ČR (MO JMII) byla MSZ pro Prahu (případně OSZ pro Prahu 4) vyloučena coby neplnohodnotná, lživá účelová nebo z jiného důvodu?*
4. *Zda MSZ zpochybnilo to, že svědomité pátrání po pachateli bez žádných k tomu náležitostí (jako v případě ORIV-20906-3/ČJ-2008-16) nutně vede k nemožnosti pachatele polapit a tak i ke zmaření daného úkolu? Pro informaci: PČR ani OSZ P4 tuto skutečnost nepopřeli, však naznačili, že rovně mně právní ochrana proti shora zmíněnému počínání PČR nepřísluší.*
5. *MSZ uvedlo, že v jednání policistů v kauze Skinhead, nebylo shledáno žádné pochybení, které by vyžadovalo zásah SZ. Znamená-li to že MSZ shledalo v jejich jednání chyby jiné, které SZ projednávat nepřísluší? A zda o daných chybách MSZ informovalo jiné kontrolní útvary.*
6. *Vzhledem k rozporuplným tvrzením policejních důstojníků, které se navzájem obviňují ze lži („prohlédl záznamy CCTV“, „neprohlížel nic“, převzal ode mě veškerou informaci, relevantní pro šetření“, „nikdy nic ode mě nepřebíral“, existuje protokol o mém prvotním výsledku“, „žádný nikdy nebyl“ atd.). V postupu kterého z nich MSZ neshledalo žádné pochybení?“*

Prvý žalovaný dospěl k závěru, že se na poskytnutí těchto informací zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, nevztahuje. Prvý žalovaný zároveň namítl, že není žalovaným správním úřadem ve smyslu soudního řádu správního, neboť nerozhodoval v posledním stupni, kde rozhodovalo Vrchní státní zastupitelství v Praze.

Z obsahu vyjádření druhého žalovaného – Vrchního státního zastupitelství v Praze - ze dne 14.6.2011 vyplývá, že žalobce v podané žalobě uvedl, že jde o informace ze spisů, vedených v trestním řízení, kde byl žalobce v postavení poškozeného či svědka a současně oznamovatelem podezření o tom, že byl spáchán trestný čin. Pokud jde o požadované informace, domáhá se žalobce v podstatě názoru Městského státního zastupitelství v Praze jako dohledového orgánu na postupy vůči nižšímu státnímu zastupitelství a na postup policejních orgánů.

Řízení v označených věcech Městského státního zastupitelství v Praze je nepochybně trestním řízením ve smyslu ustanovení § 12 odst. 10 trestního řádu a státní zastupitelství je tak orgánem činným v trestním řízení. K postavení státního zastupitelství v takovémto řízení žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2005, č.j: 6 As 58/2004 – 45, dostupný na www.nssoud.cz s tím, že v případě státního zastupitelství se nejedná o vykonatele veřejné správy, neboť při výkonu své působnosti vystupuje jako nezávislý a nestranný orgán. Jedná se o zvláštní druh státního orgánu, který se od správních úřadů odlišuje druhem činnosti, tj. zastupováním veřejné žaloby a odlišnost je dále možno odvodit z jeho nezávislosti. Správní soudy, které rozhodují podle soudního řádu správního, nemají pravomoc přezkoumávat akty státního zastupitelství v trestním řízení, když postupy státního zastupitelství v trestním řízení podléhají pouze institutům, upraveným trestním řádem. Rovněž podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, které stanoví, že povinnost poskytovat informace se netýká (mimo jiné) dotazů na názory a

vytváření nových informací. Právě takového charakteru byla podle názoru druhého žalovaného žádost žalobce.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovanými správními úřady, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Městskému státnímu zastupitelství v Praze bylo dne 25.3.2010 prostřednictvím elektronické podatelny a datové schránky doručeno podání, v němž žalobce požadoval poskytnout odpovědi na své dotazy, specifikované v podání, ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím a podle ustanovení § 2 a následujících zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v zájmu dobré správy a spolupráce s občany.

Městské státní zastupitelství v Praze z obsahu předmětného podání zjistilo, že nebylo požadováno sdělení konkrétního právního názoru a rozhodnutí, ale vysvětlení postupů a názorů policie a státních zastupitelství, což ovšem není informací podle citovaného zákona a nelze ani přehlédnout, že žádosti podatele byly vyřízeny v režimu zákona o státním zastupitelství. O tomto postupu byl žalobce jak Obvodním státním zastupitelstvím pro Prahu 4, tak Městským státním zastupitelstvím v Praze opakovaně informován. Městské státní zastupitelství není povinným subjektem k poskytování informací, týkajících se rozhodování a postupů Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 a Policie České republiky. Z tohoto důvodu Městské státní zastupitelství rozhodnutím ze dne 4.1.2011 žádost žalobce odmítlo.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 9.1.2011 včasné odvolání, v němž požádal o posouzení žádosti o informace „v nefalšovaném neupraveném znění“ ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. a ve smyslu správního řádu. Žalobce se v odvolání domáhal uvedení zákonného důvodu, který by Městskému státnímu zastupitelství hodnocení důkazů zakazoval, či mu v takovém hodnocení bránil.

O podaném odvolání rozhodlo Vrchní státní zastupitelství v Praze rozhodnutím ze dne 27.1.2011, odvolání zamítlo a napadené rozhodnutí potvrdilo se závěrem, že odvolací orgán neshledal žádné důvody ke zrušení či změně napadeného rozhodnutí. S ohledem na vyhodnocení obsahu dotazů žadatele a požadovaných odpovědí povinný subjekt dospěl ke správnému závěru o tom, že dotazů na jeho názor jako dohledového orgánu vůči nižšímu státnímu zastupitelství a vůči postupu policejních orgánů se povinnost poskytnout informace netýká podle ustanovení § 2 odst.4 zákona o informacích. Skutečným obsahem podané žádosti byly dotazy na názory povinného subjektu, pro jejichž případné zodpovězení by bylo nezbytné vytvářet informace nové a aplikace ustanovení § 2 odst.4 zákona o informacích a odmítnutí takové žádosti je zcela případné, neboť dotazů žadatele na názory povinného subjektu se povinnost poskytovat informace netýká.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí a jím předcházejících řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalované správní úřady souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Ještě dříve, než se soud začal zabývat otázkou důvodnosti jednotlivých uplatněných žalobních námitek, zabýval se nejprve otázkou, zda jsou splněny podmínky pro to, aby se podanou žalobou mohl soud věcně zabývat ve vztahu k oběma žalobou napadeným rozhodnutím a dospěl k závěru, že tomu tak není.

Podle ustanovení § 5 s.ř.s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. V daném případě žalobce napadl žalobou rozhodnutí orgánu prvního stupně, když byl rozhodujícím správním úřadem – Městským státním zastupitelstvím v Praze řádně poučen o možnosti podat odvolání k Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení s odkazem na ustanovení § 16 odst.1 zákona č. 106/1999 Sb. Ze spisového materiálu i ze samotné žaloby dále vyplývá, že žalobce se tímto správným a náležitým poučením řídil a ve stanovené lhůtě podal odvolání proti rozhodnutí Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 4.1.2011, č.j.: SIN 1/2011-11. Naopak z ustanovení § 16 zákona o svobodném přístupu k informacím, které je ustanovením zvláštního právního předpisu ve smyslu výše citovaného ustanovení § 5 s.ř.s., zcela jasně vyplývá, že odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odepření požadovaných informací je řádným opravným prostředkem.

Podle ustanovení § 46 odst.1 písm.b) s.ř.s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřipustný. Podle ustanovení § 68 písm.a) s.ř.s. je žaloba nepřipustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky k řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon.

S poukazem na shora uvedené důvody proto soud dospěl k závěru, že žalobce sice vyčerpal ve správním řízení všechny opravné prostředky, avšak pokud se – jak vyplývá z obsahu podané žaloby, zejména z označení žalovaného správního úřadu i původního návrhu výroku rozhodnutí soudu (žalobního petitu) - domáhá samostatného přezkoumání a zrušení rozhodnutí Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 4.1.2011, č.j.: SIN 1/2011-11, je žaloba ve správním soudnictví ve vztahu k tomu žalovanému i vůči napadenému rozhodnutí nepřipustná, neboť žalobce se soudní ochrany svých práv může domáhat až po marném vyčerpání všech prostředků. Žalobce v této části žaloby napadl nepravomocné rozhodnutí orgánu prvního stupně a soud proto žalobu s odkazem na ustanovení § 46 odst.1 písm.d) a ustanovení § 68 písm.a) s.ř.s. v tomto rozsahu odmítl (výrok tohoto rozsudku č.I).

Výrok o nákladech řízení č.II tohoto rozsudku se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s.ř.s., podle kterého ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným Městským státním zastupitelstvím v Praze žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Proto soud rozhodl, že ve vztahu mezi těmito účastníky žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Městský soud v Praze tedy na základě výše uvedeného odůvodnění přezkoumal důvodnost žalobních námitek ve vztahu k pravomocnému rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 27.1.2011, č.j.: I SIN 201/2022, neboť tento správní úřad je žalovaným ve smyslu ustanovení § 69 zákona s.ř.s.

Tímto žalobou napadeným rozhodnutím se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 27.1.2011, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 4.1.2011 a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno, čímž bylo pravomocně rozhodnuto o odmítnutí žádosti žalobce, doručené dne 25.3.2010 Městskému státnímu zastupitelství, kterou bylo požadováno

poskytnutí informace ve formě zodpovězení dotazů, uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí pod bodem 1 až 6.

V první řadě považuje Městský soud v Praze za nezbytné uvést, že podle ustanovení § 71 odst.1 s.ř.s. je jednou z podstatných náležitostí žaloby podané ve věci tzv. správního soudnictví uvedení žalobních bodů tzn. uvedení toho, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Podle druhého odstavce uvedeného ustanovení rozšířit žalobu o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby (tzn. ve lhůtě dvou měsíců od doby, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, tj. v posuzovaném případě do dne 31.3.2011, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou). Z uvedených ustanovení vyplývá, že soud může napadené rozhodnutí v tomto případě přezkoumat pouze se zřetelem ke skutečnostem, které žalobce v podané žalobě výslovně uvedl, neboť následně žaloba ve lhůtě pro její podání k soudu doplňována nebyla.

Žaloba – tak jak byla žalobcem formulována – je podle názoru soudu na samé hranici, která ještě umožňuje soudu konkrétní, věcný a srozumitelný přezkum napadeného rozhodnutí. Značně obsáhlý a souvislý text žaloby, v němž lze jen obtížně jednoznačně určit, zda namítané vady se vztahují k rozhodnutí správního úřadu prvního stupně nebo i k rozhodnutí žalobou napadenému, zda a jaké konkrétní vady prvoinstančního rozhodnutí byly žalobcem vytknuty v odvolání a jak s nimi naložil odvolací správní úřad, to vše umožnilo Městskému soudu provést přezkum žalobou napadeného rozhodnutí do jisté míry obecným způsobem vyjma těch námitek, které svojí určitostí a srozumitelností byly způsobilé k tomu, aby se jimi soud zabýval podrobně a individuálně.

Z obsahu podané žaloby je patrné, že žalobní body (námitky), které byly uplatněny, jsou zcela obecné. Žalobce se v podané žalobě namísto vymezení konkrétních skutkových a právních důvodů, v nichž spatřuje nesprávnost či nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, omezil na konstatování, že nikdy nežádal o názory ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, ale o zjištění, které by povinně mělo být současně odůvodněním rozhodování o trestních oznámeních, podaných žalobcem. Žalobce trval na tom, aby žádosti o informace byly posuzovány podle svého obsahu a nežádal ani vytváření nových informací, když skutková zjištění a hodnocení postupů prověřovaného orgánu již měla dávno proběhnout.

Uvedené žalobní tvrzení je však v bezprostředním rozporu s konkrétním a určitým textem žádosti, kterou žalobce dne 25.3.2010 doručil povinnému subjektu – tedy v dané věci Městskému státnímu zastupitelství v Praze. Obtížně srozumitelný text žádosti o poskytnutí informací byl podle názoru soudu původcem toho, že žalobce se cítí být vydáním obou žalobou napadených rozhodnutí zasažen ve svých právech. Soud však žalobu shledal nedůvodnou z následujících důvodů :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí, jímž byl potvrzen postup Městského státního zastupitelství v Praze při vyřizování žádosti žalobce o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Napadeným rozhodnutím druhého žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí MSZ a bylo tak pravomocně rozhodnuto o odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informací podle ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.), podle ustanovení § 15 odst.1 tohoto zákona.

Povinnost povinných subjektů poskytovat informace je zakotvena v ustanovení § 2 a ustanovení § 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.). Důvody, pro které je povinný subjekt může omezit či odepřít poskytnutí informace, upravují ustanovení § 11 a 12 zákona.

V projednávané věci žalobce podal řádně ve smyslu ustanovení § 13 zákona žádost o poskytnutí informací a posléze podal proti způsobu vyřízení této žádosti stížnost k nadřízenému správnímu úřadu.

Podle ustanovení § 11 odstavec 4 písmeno a/ zákona č. 106/1999 Sb. povinné subjekty neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení. Podle odstavce 8 téhož právního ustanovení povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Ustanovení jiných zákonů o poskytování informací tím nejsou dotčena.

Podle ustanovení § 14 odstavec 5 zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt posoudí žádost a :

a) brání-li nedostatek údajů o žadateli podle odstavce 2 postupu vyřízení žádosti o informaci podle tohoto zákona, zejména podle § 14a nebo 15, vyzve žadatele ve lhůtě do 7 dnů ode dne podání žádosti, aby žádost doplnil; nevyhoví-li žadatel této výzvě do 30 dnů ode dne jejího doručení, žádost odloží,

b) v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti,

c) v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli,

d) nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.

Podle ustanovení § 15 zákona č. 106/1999 Sb. pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží. Pokud nebylo žádosti vyhověno z důvodů ochrany obchodního tajemství podle ustanovení § 9 nebo ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského podle ustanovení § 11 odst.2 písm.c), musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství nebo kdo vykonává majetková práva k tomuto předmětu ochrany práva autorského, je-li tato osoba povinnému subjektu známa.

V posuzované věci odmítl povinný subjekt informace poskytnout s odkazem na ustanovení § 2 odstavec 4 zákona č. 106/1999 Sb. Podle tohoto právního ustanovení se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření

nových informací.

Působnost státního zastupitelství je vymezena v části druhé zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, v platném znění. Podle ustanovení § 4 a § 5 uvedeného zákona státní zastupitelství podává jménem státu obžalobu v trestním řízení a plní povinnosti, které mu v souvislosti s tím trestní řád ukládá, dále je oprávněno podat návrh na zahájení občanského soudního řízení jen v případech, které stanoví zákon. Další působnost stanoví v trestním řízení a v občanskoprávním řízení. Přestože státní zastupitelství je v Ústavě zařazeno k moci výkonné, nejedná se o vykonavatele veřejné správy ve smyslu ustanovení § 4 odst.1 písm.a) s.ř.s., neboť při výkonu své působnosti vystupuje jako nezávislý a nestranný státní orgán. Jedná se o zvláštní druh státního orgánu, který se od správních úřadů odlišuje druhem činnosti, tj. zastupování veřejné žaloby, odlišnost je možno dále odvodit z jeho nezávislosti.

V posuzované věci, v níž státní zastupitelství vystupovalo jako povinný subjekt ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, bylo podle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí důvodem pro odmítnutí poskytnutí žalobcem požadovaných informací to, že jak povinný subjekt, tak i odvolací správní úřad vyhodnotily obsah a charakter požadovaných informací způsobem, podle něhož se žalobce domáhal vyjádření povinného subjektu z hlediska jeho pravomocí dohledového orgánu vůči státnímu zastupitelství nižšímu, případně vůči policejním orgánům. Jakkoli žalobce v podané žalobě s tímto posouzením obsahu podané žádosti o informace polemizuje, soud se s uvedeným charakterem žalobcovy žádosti o poskytnutí informací ztotožnil. Žalobce se totiž nedomáhal ani informací, zachycených v listinné či elektronické podobě, ani sdělení obsahu rozhodnutí, ale skutečně žádost o informace směřovala k možným postojům, postupům a názorům policejních orgánů a státního zastupitelství. Z těchto důvodů soud posoudil žalobou napadené rozhodnutí jako věcně správné, neboť pokud by bylo na povinném subjektu zodpovědět dotazy žalobce a poskytnout mu je jako informace v režimu zákona č. 106/1999 Sb., pak by buď musely být vytvořeny zcela nové konkrétní informace, což zákon povinnému subjektu neumožňuje, anebo bylo na místě žádosti nevyhovět, neboť se netýkala informací v užším slova smyslu, jejichž přístupnost z hlediska veřejnosti chrání zákon o svobodném přístupu k informacím.

Městský soud v Praze na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že vzhledem ke způsobu formulace žádosti o poskytnutí informací postupovala státní zastupitelství obou stupňů v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. a neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Na základě toho soud žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalované Vrchní státní zastupitelství v Praze, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázalo ani neuplatňovalo. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že ve vztahu mezi žalobcem a druhým žalovaným žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24.července 2012

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu